

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Нови пазар, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НОВИ ПАЗАР, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Галина Николова

при участието на секретаря Диана В. Славова
като разгледа докладваното от Галина Николова Гражданско дело №
20233620101079 по описа за 2023 година

**Производството по делото е по предявени обективно кумулативно съединени
искове по чл. 415 от ГПК**, както следва:

1/ иск по чл.415 от ГПК във вр. чл.124 от ГПК във вр. с чл. 79, ал.1 във вр. с чл. 240
от 33Д за сумата от 800 лв.главница – неплатени задължение по Договор за паричен заем К.
№*/* г. между „С.“ ЕАД и ответника, ведно със законна лихва за периода от 21.07.2023 г. до
изплащане на вземането;

2/ иск по чл.415 от ГПК във вр. чл.124 от ГПК във вр. с чл. 86, ал.1 от 33Д за сумата
от 219,58 лв. договорна лихва върху главница за периода от 15.10.2018 г. до 15.10.2019 г. и

3/ иск по чл.415 от ГПК във вр. чл.124 от ГПК във вр. с чл. 86, ал.1 от 33Д за сумата
от сумата 148,07 лв. законна лихва за забава върху главницата за периода от 15.10.2019 г. до
20.07.2023 г.

Ищецът сочи, че съгласно Договор за потребителски кредит №*/* г. между „С.“ ЕАД
и ответника, на последния е бил предоставен кредит в размер на 800лв., който да върне на
12 месечни вноски по 174лв. за срок до 15.10.2019 г.

Ищецът сочи, че крайният срок за изпълнение на договора за кредит е настъпил и
заемът е падежиран.

Съгласно Приложение №1 към договора, уговорен бил ГЛП в размер на 40,08 % и
ГПР от 47,83 %.

Ищецът сочи, че на 13.01.2022 г. бил сключен между „С.“ и „АПС Бета Б.“ ЕООД договор за прехвърляне на вземания, за който ответникът бил уведомен на 21.03.2022 г. със СМС на посочения от него телефонен номер.

Посочено е, че ответникът не е изпълнил в срок задълженията си по договора за кредит.

Предвид на горното, ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае спрямо ответника, че вземанията му за претендираните по заповедта за изпълнение суми съществуват и се дължат. Това са сумите за от 800 лв.главница; за сумата 219,58 лв. договорна лихва върху главница за периода от 15.10.2018 г. до 15.10.2019 г. и за сумата от сумата 148,07 лв. законна лихва за забава върху главницата за периода от 15.10.2019 г. до 20.07.2023 г.

Ищецът претендира направените по делото разноси и тези по заповедното производство.

От името на ответника, назначеният му особен представител е постъпил писмен отговор. С него се оспорва твърдението, че кредита бил усвоен, както и че ответникът бил уведомен чрез СМС известяване за извършената цесия на 21.03.2022 г.

Предвид на горното моли съда да отхвърли предявените иски.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът прие за безспорно установено от фактическа и правна страна следното:

По приложеното ч. гр. д. № 708/2023 г. на НПРС, по което е издадена Заповед за изпълнение № 317/21.07.2023 г. срещу ответницата за сумите от 800лв.- главница; 219,58 лв. -договорна лихва за периода от 15.10.2018 г.до 15.10.2019г.; 134,81лв. -мораторна лихва за забава за периода от 15.10.2019 г. до 20.07.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда – 21.07.2023 г. до окончателното плащане.

Присъдени са и разноси в размер на 25,00лв. за ДТ и 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Срещу издадената заповед е било подадено възражение от длъжника на основание чл. 414 ГПК, в резултат на което заявителят е предявил настоящите иски на основание чл.415, ал.1, т.2 от ГПК за установяване съществуването на вземанията по заповедта за изпълнение.

От представените по настоящето дело доказателства се установява, че ответника по

делото е сключил в електронна форма Договор за паричен заем „К.“ №*/* г., л. 37-38 от делото със „С.“ ЕАД, съгласно който на ответника е бил предоставен кредит в размер на 800лв., който да върне на 12 месечни вноски с различен размер всяка (3х26,72 и 9х104,38лв.) за срок до 15.10.2019 г.

Съгласно посоченото в договора, между страните е бил уговорен бил ГЛП в размер на 40,08 % и ГПР от 48,18 %.

Посочена е общата сума на дължимите по договора парични суми в размер на 1019,58 лв.

Съгласно т. 6.1 от договора, заемополучателят се задължава в 3 дневен срок от усвояването на заемната сума да предостави обезпечение, отговарящо на условията по чл. 33, ал.1 от ОУ: поръчител или банкова гаранция (поне едно от изброените). Посочено е в т. 6.2, че при неизпълнение на посоченото в т.6.1 условие, заемополучателят дължи неустойка в размер на 1068,42 лв.

Съгласно посочения погасителния план по т. 4 от договора, размерът на посочената неустойка формира общ размер на погасителната вноска, наред с тази за главница и лихва в размер от 174,00 лв. и обща стойност на вземането по договора в размер на 2088,00 лв.

Така сключеният между страните договор за паричен заем К., отговаря на критериите на чл. 9 ЗПК, а от своя страна ищецът притежава качествата на кредитор по смисъла на чл. 9, ал.4 ЗПК, който е сключил договора с физическо лице, което по см.на §13, т. 1 от ДР към ЗЗП е потребител.

Съдът намира, че преди да прецени дали поради неизпълнение на договорните задължения от страна на ответника, претендираните от ищеца суми се дължат, така както са присъдени по заповедта за изпълнение, то следва да се извърши преценка дали договорът за потребителски кредит отговаря на изискванията на Закона за потребителския кредит (ЗПК), както и на разпоредбите на Закона за защита на потребителите (ЗЗП), приложими съгл. чл. 24 ЗПК. Обстоятелството, че ищецът по настоящето дело предявява искове по чл. 415 ГПК само за установяване на съществуването на вземанията му по издадената заповед за изпълнение, доколкото съда в заповедното производство с Разпореждане № 1109/21.07.2023 г., по ч.гр.д. № 708/2023 г. на НПРС, е отхвърлил исканията му за присъждане на сумите от 387,78 лв. неплатени дължим такси, 1068,42 лв. неустойка по чл. 6.2 от договора, не освобождава настоящия съд от цялостна проверка на действителността на сключения договор за заем.

Това следва от разпоредбата на чл. 7, ал.3 ГПК, вменяваща на съда служебното извършване на преценка за наличието на неравноправни клаузи в договорите с потребителите.

Относно действителността на сключения договор за паричен заем, съдът

установи следното:

Договорът за паричен заем „К.” №*/* г., съдържа изискуемите по чл. 11, ал.1, т. 1, 2, 3, 4, 5, 6 и 7 от ЗПК данни, доколкото в него са посочени датата на сключването му 15.10.2018 г., вида на предоставения кредит - паричен заем „К.”; името и ЕГН, постоянния и настоящия адрес на потребителя; срока на договора за кредит – 12 месеца; общия размер на кредита – 800 лв.и условията за усвояването му – за срок от 12 месеца, при следните месечни вноски: 3х26,72 и 9х104,38лв. за срок до 15.10.2019 г.

Сред останалите задължителни реквизити на договора, особено тези от него, които обуславят и евентуалната му недействителност по см.на чл. 22 ЗПК, са и тези относно изискуемите по чл. 11, ал.1, т. 9, предвид посоченото в договора за лихвен процент от 40,05 %. Посочен е съгл. чл. 11, ал.1, т. 10 ЗПК, годишния процент на разходите (ГПР) по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит –48,18 % и обща дължима сума 1091,58 лв. Посочен е в чл. 4 от договора, съгл. чл. 11, ал.1, т. 11 ЗПК погасителен план, включващ и суми за неустойка.

В договора не са посочени задължително изискуемите, съгласно чл. 11, ал.1, т. 9а и т. 12, методиката за изчисляване на референтния лихвен процент съгласно чл. 33а, както и съответно информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания; погасителният план посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания; планът съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи; когато лихвеният процент не е фиксиран или когато допълнителните разходи могат да бъдат променени съгласно договора за кредит, в погасителния план се посочва ясно, че информацията, съдържаща се в плана, е валидна само до последваща промяна на лихвения процент или на допълнителните разходи съгласно договора за кредит.

Съгласно т. 6.1 от договора, заемополучателят се задължава в 3 дневен срок от усвояването на заемната сума да предостави обезпечение, отговарящо на условията по чл. 33, ал.1 от ОУ: поръчител или банкова гаранция (поне едно от изброените). Посочено е в т. 6.2, че при неизпълнение на посоченото в т.6.1 условие, заемополучателят дължи неустойка в размер на 1068,42 лв.

Начислената в погасителния план по т. 4 от договора неустойка формира общ размер на погасителната вноска, наред с тази за главница и лихва в размер от 174,00 лв. и обща стойност на вземането по договора в размер на 2088,00 лв.

Съгласно чл. 33, ал.1, т.1 и т.2 от ОУ, обезпечението, което заемополучателят следва да предостави на заемателя е следното: 1. Поръчителство на едно или две физически лица, които отговарят кумулативно на следните условия: имат осигурителен доход общо в размер

на най-малко 7 пъти размера на минималната работна заплата за страната; в случай на двама поръчители, размерът на осигурителния доход на всеки един от тях трябва да е в размер на поне 4 пъти минималната работна заплата за страната; не са поръчители по други договори за заем, сключени от Заемодателя; не са Заематели по сключени и непогасени договори за заем, сключени със Заемодателя; нямат кредити към банки или финансови институции с класификация различна от „Редовен“, както по активни, така и по погасени задължения, съгласно справочните данни на ЦКР към БНБ; да представят служебна бележка от работодателя си или друг съответстващ документ за размера на получавания от тях доход; или 2. Предоставяне на безусловна банкова гаранция, издадена от лицензирана в БНБ търговска банка, за период, включващ от сключване на договора за заем до изтичане на 6 месеца след падежа на последната редовна вноска по погасяване на заема и обезпечаваша задължение в размер на два пъти общата сума за плащане по договора за заем, включваща договорената главница и лихва.

Съгласно посоченото в чл. 37, ал.3 от ОУ, в случай че Заемодателят поиска, а Заемателят не предостави каквото и да е годно обезпечение на договора за заем съгласно настоящите общи условия, в срок до три дни, считано от подписване на договора за заем, същият дължи на Заемодателя неустойка, индивидуализирана в договора за заем.

От посочената в чл. 6 от договора формулировка, съдът приема, че заемодателят е сключил представения договор при задължителното изискване от негова страна на представяне на обезпечение, което заемателят следва да му представи в 3 дневен срок от усвояването на заема. Тези разходи, които имат задължителен характер, обаче не са посочени, като част от задължителните по чл. 11, ал. 1 ЗПК данни от съдържанието на договора, описани в т. 3 от него.

Съгласно договора, **годишния процент на разходите е 48,18%. Посочен е фиксиран лихвен процент от 40,05 % (ГЛП).** Посочена е общата сума на дължимите по договора парични суми в размер на 1681,86 лв.

Разпоредбата на §1 от ДР на ЗПК сочи, че „**общ разход по кредита за потребителя**“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. В този смисъл, макар да е предвидена като неустойка в договора при неизпълнение, сумата по чл. 6, ал.2 не е включена в посочения от кредитора ГПР.

Съгласно т. 2 от ДР ЗПК „**обща сума, дължима от потребителя**“ е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя, а „общ размер на кредита“ е

максималният размер (лимит) или общата сума, предоставяна по договора за кредит. В т. 4 и 5 от ДР ЗПК, са посочени съдържанието на понятията „Лихвен процент по кредита“ и „Фиксиран лихвен процент по кредита“, като последният е лихвеният процент, предвиден в клауза на договора за кредит, по силата на която кредиторът и потребителят уговарят един постоянен лихвен процент за целия срок на договора за кредит.

Посоченото в договора, че годишния процент на разходите (ГПР) по договора е 48,18%, не съответства на действителното положение. При разделяне на общата сума за плащане от 2088,00 лв. на 12 мес.вноски се получава 174,00лв., която е средната стойност на всяка от общо 12-те месечни вноски. Чрез използване на електронен калкулатор, достъпен на интернет адрес https://www.calculator.bg/1/barzi_kredit.html#imgl се установява, че годишния лихвен процент при плащане само на посочените в договора основни погасителни вноски, без тези за неустойката за период от 12 мес.водят до формиране на **Годишен лихвен процент: 228.87% и Годишен процент на разходите (ГПР): 712.35%.**

Това на първо място показва несъответствие на посоченото в договора относно ГЛП и ГПР, поради което представлява несъответствие на изискуемите по чл. 11, ал.1, т. 9 и 10 данни.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите (ГПР) не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република Б.. Съгласно ПМС № 426 на МС от 18.12.2014 г., в сила от 01.01.2015 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения е определен годишния размер на законната лихва за просрочени парични задължения в размер на основния лихвен процент на Б. в сила от 1 януари, съответно от 1 юли, на текущата година плюс 10 процентни пункта. Предвид на това, че ОЛП на БНБ към момента на сключване на договора е бил 0, 00 % и до настоящия момент е в същия процент, то нормата на чл. 19, ал.4 от ЗПК означава, че ГПР не може да е повече от 50%.

Така посочения ГПР, включващ и сумата за неустойка значително надвишава допустимите, съгл. чл. 19, ал.4 ЗПК стойности от 50%, поради което същата е нищожна съгл. чл. 19, ал. 5 ЗПК.

Установеният от съда размер на ГПР (с неустойката от 712,35%) многократно надвишава допустимия по закон ГПР, посочен в чл. 19, ал. 4 от ЗПК, и не отговаря на посоченото в т. 3.5 от договора, че същия е в размер на 48,38 %. Всъщност дори и началния посочен в договора размер на ГПР надвишава законовоопределения максимален размер и е над допустимия максимум.

Това надвишаване на тези разходи е било предвидено от самия заемодател и е в негова полза, а самото увеличение на ГПР нарушава правата на потребителя, като води до значително неравенство на престациите по договора за заем. Посочването в договора за заем на по-нисък от действителния ГПР, привидно в рамките на допустимия от закона размер, представлява невярна и следователно измамна информация относно общите разходи по

заема, и е проява на нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО /Директива за нелоялните търговски практики/, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, **е неправопавна по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост.**

В резултат на цялостната проверка на сключения между страните договор, съдът прави извод, че посоченото в чл. 3.5 от договора, относно ГПР не съответства на действително установеното, като вместо действителният размер от 712,35%, е посочен такъв в по - нисък размер от 48,18 %.

Несъответни на действително установеното по делото е и посоченото в т. 3.7 от договора относно лихвения процент, като вместо действително установения от 45.87%, съответно с неустойката от **228.87%**, е посочен значително по – нисък от 40,08 %.

Несъответни на действително установеното е и посоченото в т. 3.10 от договора относно общата сума за изплащане, като не е посочена сумата дължима с неустойката от 2088 лв., а вместо това е записана само сумата, дължима при първоначалните без обезпечения условия от 1019,58 лв.

Посочването на пълния размер на дължимото по договора, вкл. и неустойките само в погасителния план не освобождава заемодателя от задължението му да го посочи в договора, както и не санира по никакъв начин несъответствието в него.

Освен, че договорът е недействителен, същия съдържа и неправопавни клаузи по смисъла на чл. 143, ал.1 и ал. 2 ЗЗПотр., доколкото съгласно чл. 24 ЗПК, същите са приложими.

Посочената в т. 6 от договора неустойка има характеристиките на неправопавна клауза съгл. чл. 143, ал. 2, т. 3, 5, 10 и т. 19 от ЗЗП, като поставя изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля; задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка; налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора и най – вече не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора.

Разпоредбата на чл. 143 от ЗЗП дава легално определение на понятието „неправопавна клауза“ в договор, сключен с потребителя и това е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неправопавие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.

Според чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, неравноправните клаузи в договорите са нищожни. Тези нормативни разрешения са дадени и в Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, която е транспонирана с нов чл. 13а, т. 9 от ДР на ЗЗП /ДВ бр. 64/ 2007 г./. Според чл. 3 от Директивата неравноправни клаузи са договорни клаузи, които не са индивидуално договорени и които въпреки изискванията за добросъвестност създават в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора.

Посочената в договора неустойка се претендира, поради това, че заемателят не е представил на заемотателя изискуемите от него обезпечения, при това след като вече е бил предоставен и условен заема. Вменяването на задължение за неустойка за подобно условие представлява неравноправна клауза, т.к. преценката за наличното финансово състояние на заемателя е изцяло в тежест на заемотателя, преди сключването на договора, а не след това и при това след неговото изпълнение от страна на заемотателя, поради което той не може да поставя други условия и тежести. Това изключва възможността за задължаване на заемополучателя да заплаща неустойка за неизпълнение на условие за обезпечение, след като заема е бил вече предоставен.

Съдът намира, че посочената неустойка обслужва кредитора, който към момента на сключване на договора поставя с него условие, което има значение за кредитната платежоспособност на заемателя и е условие за сключване на самия договор. Така посоченото в т. 6 от договора за заем условие, съзнателно посочено (прикрито) в раздел „други условия“, а не в основните данни за съдържанието на договора, утежнява положението на заемателя, като го задължава с изплащането на сума, посочена в погасителния план по т. 4 от договора, дължима като неустойка за неизпълнение на задължение, което няма пряко отношение към отпускането на кредита, а към неговото обезпечаване.

В случая чрез неустойката се обезпечава изпълнението на едно акцесорно задължение на кредитополучателя, а не на основното му задължение да върне предоставената му в заем сума и не служи за обезщетяване на вредите от неизпълнението му. След изтичане на предвидения в клаузата 3-дневен срок, неустойката става дължима и започва да се изплаща от заемателя въпреки, че към този момент не са настъпили вреди за заемотателя и няма яснота дали въобще ще настъпят за да бъдат обезщетени. С това, уговорената неустойка води до оскъпяване на предоставения кредит и реално длъжникът се задължава да връща допълнителна сума над допустимия съгл. чл. 19, ал. 4 от ЗПК лимит за ГПР, а самата неустойка излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, поради което накърнява добрите нрави и следователно е нищожна съгл. чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД. В този смисъл Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по т.д. № 1/2009 г. на ВКС, ОСТК.

Съдът намира, че така посочената в т. 6 от договора неустойка е неравноправна клауза по смисъла на чл. 143, ал.1 ЗЗПотр.

В обобщение, относно действителността на сключения между страните договор, съдът установи, че същия е недействителен на основание чл. 22, ал.1 ЗПК, поради неспазване на изискванията на чл. 11, ал.1, т. 7, 9, 9а, 10 и 12 ЗПК, и съдържа неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143 ЗПК, поради което и на основание чл. 22, ал.2 ЗПК и по аргумент на по – силното основание, Договор за паричен заем „К.” №*/* г., е недействителен.

Поради липсата на съответно искане от ответника за обявяване на договора за недействителен, съдът не може да постанови такова решение, но същия е длъжен да се съобрази с това, както и последиците от недействителния договор. Това задължение за съда произтича от нормите на чл. 6 и чл.7, ал.3 ГПК.

В резултат на горното, съдът приема, че на основание чл. 22, ал.1 ЗПК, сключеният между страните по делото Договор за паричен заем „К.” №*/* г., е недействителен, а последиците от тази недействителност съгласно чл. 23 ЗПК са, че потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Относно иска по чл.415 от ГПК във вр. чл.124 от ГПК във вр. с чл. 79, ал.1 във вр. с чл. 240 от ЗЗД за сумата от 800 лв.главница.

Съгласно установеното по делото, доколкото в тежест на ответника е да представи доказателства за извършените от него пълно или частично плащане на дължимото по Договор за паричен заем К. №*/* г. между „С.“ ЕАД, съдът приема, че ответникът не е изпълнил задълженията си по договора за изплащане на получената в заем главница от 800 лв.

Претендираната от заявителя сума е в пълния размер на главницата от 800лв.

В договора липсват конкретни условия относно изпълнението на задължение на заемополучателя за връщане на дадената парична сума, поради което приложими са ОУ и разпоредбите на ЗЗД. Съгласно посоченото в чл. 27 от ОУ, заемателят се задължава: 1. Да върне на Заемодателя дължимата сума заедно със съответния ГПР, уговорен между страните при сключването на договора за заем, както и останалите дължими по договора суми; 2. Да спазва сроковете за плащане на всяка погасителна вноска, уговорени като размер и падеж на плащане в погасителния план и др.

От събраните по делото доказателства се установява, че ответника, в качеството си на заемател не е извършил плащания по договора.

Предвид на горното, съдът приема, че в действителност вземането на ищеца за сумата от 800 лв. съществува.

Съгласно нормата на чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи

лихва или други разходи по кредита.

По иска по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 86 от ЗЗД за сумата от 219,58 лв. договорна лихва върху главница за периода от 15.10.2018 г. до 15.10.2019 г.

Съдът е приел, че Договор за паричен заем „К.” №*/* г., е недействителен.

Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е приет за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Съдът следва служебно да приложи последиците от недействителната сделка, така както сочи Решение № 50005 от 21.02.2024 г. на ВКС по т. д. № 1950/2022 г., II т. о., ТК, като отхвърли искането за установяване на съществуването на вземането на ищеца за сумата от 219,58 лв. договорна лихва върху главница за периода от 15.10.2018 г. до 15.10.2019 г. и искът за нея следва да се отхвърли.

Предвид на горното, съдът намира искът по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 86 от ЗЗД за сумата от 219,58 лв. договорна лихва върху главница за периода от 15.10.2018 г. до 15.10.2019 г., следва да се отхвърли.

По иска по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 86 от ЗЗД за сумата от сумата 148,07 лв. законна лихва за забава върху главницата за периода от 15.10.2019 г. до 20.07.2023 г.

Съдът след като е приел, че Договор за паричен заем „К.” №*/* г., е недействителен, то на основание чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Следователно искът на ищеца по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 86 от ЗЗД за признаване на съществуването на вземането за сумата 148,07 лв. законна лихва за забава върху главницата за периода от 15.10.2019 г. до 20.07.2023 г., следва да се отхвърли.

Относно разноските по чл. 81 от ГПК:

Относно разноските в исковото производство.

Ищецът претендира направените по настоящето дело разноски, както и тези по заповедното производство.

По исковото производство ищецът е заплатил дължимите разноски в общ размер на 541,77 лв., от които 125,00 лв. за държавна такса, и 416,77 лв. за особен представител на ответника.

Отделно ищецът претендира възнаграждение за юрисконсулт.

Ищецът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК.

Ответникът не е направил разноси по делото.

Относно разноските по чл. 78, ал.1 ГПК.

Претенциите на ищеца за разноси са частично основателни, пропорционално на уважената част от исковите претенции, съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.1 от ГПК.

От предявените искове в общ размер на 1167,65 лв., уважени са тези в общ размер на 800лв.

Пропорционално на уважените от съда искове и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца за разноси по исковото производство сумата от 371,19 лв., като за разликата над този размер до поисканите 541,77 лв. следва да се отхвърли.

Относно исканите разноси за юрисконсулт.

Съдът намира, че доколкото ищецът не е посочил конкретен размер на претендираните разноси, то това възнаграждение следва да се определи от съда в рамките на предвиденото в чл. 25, ал.1 НЗПП възнаграждение, което за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв.

Съдът намира, че справедливо според сложността на делото, която не е висока, и положения труд от юрисконсулта следва да се определи възнаграждение от 150 лв.

Така определеното възнаграждение следва да бъде уважено пропорционално на уважената част от иска или в размер на 102,77 лв.

Относно разноските в заповедното производство.

Съгласно задължителната съдебна практика - т.12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк.дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът по исковото производство следва да се произнесе и по искането за разноси, направени по заповедното производство.

Съгласно издадената Заповед за изпълнение № 317/21.07.2023 г., са присъдени разноси за ДТ от 25,00 лв. и за юрисконсултско възнаграждение от 50 лв.

По заповедното производство неправилно са били присъдени разноси, в нарушение на принципа за съразмерност по отношение на уважените вземания на заявителя по заявлението.

Предявените вземания са били в общ размер от 2610,59 лв. и от тях са уважени такива в общ размер на 1154,39 лв.

Според размера на уважените вземания, дължимите разноси за ДТ са в размер на 23,09 лв., а тези за юрисконсултско възнаграждение (при база от исканите 100 лв.) е в размер на 44,22 лв.

Съразмерно уважените иски от направените по заповедното дело разноси, следва да се присъдят такива за държавна такса от 15,82лв. и да се отхвърли за разликата до присъдените по заповедта 25,00 лв., а за юрисконсултско възнаграждение следва да се присъдят 30,30 лв. и да се отхвърли за разликата на присъдените 50 лв.

На основание чл. 235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.415, ал.1 от ГПК вр.чл.124 от ГПК вр. 79, ал.1 от ЗЗД, **спрямо** Р. Х. Т. с ЕГН ***** от гр. К., обл. Ш., ул. „А.“ № *, **че вземането на** „АПС Бета Б.“ ЕООД с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „Б.“ № *, вх. *, ап. *, представлявано от управителя Х.М. и П.В., за сумата от **800 лв.** (осемстотин лева) представляваща непогасена главница по Договор за паричен заем „К.“ № */* **СЪЩЕСТВУВА**, като вземането е присъдено по Заповед за изпълнение № 317/21.07.2023 г.

ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 86 от ЗЗД „АПС Бета Б.“ ЕООД с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „Б.“ № *, вх. *, ап. *, представлявано от управителя Х.М. и П.В., срещу Р. Х. Т. с ЕГН ***** от гр. К., обл. Ш., ул. „А.“ № *, за признаване съществуването на вземането за сумата от за сумата от 219,58 лв. (двеста и деветнадесет лева петдесет и осем ст.) договорна лихва върху главница за периода от 15.10.2018 г. до 15.10.2019 г., присъдена по Заповед за изпълнение № 348/02.08.2023 г.

ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 415 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. чл. 86 от ЗЗД АПС Бета Б.“ ЕООД с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „Б.“ № *, вх. *, ап. *, представлявано от управителя Х.М. и П.В., срещу Р. Х. Т. с ЕГН ***** от гр. К., обл. Ш., ул. „А.“ № *, за признаване съществуването на вземането за сумата от за сумата от 148,07 лв. (сто четиридесет и осем лева и седем ст.), законна лихва за забава върху главницата за периода от 15.10.2019 г. до 20.07.2023, присъдена по Заповед за изпълнение № 348/02.08.2023 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, чл. 86 от ЗЗД Р. Х. Т. с ЕГН ***** от гр. К., обл. Ш., ул. „А.“ № *, **ДА ЗАПЛАТИ** на „АПС Бета Б.“ ЕООД с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „Б.“ № *, вх. *, ап. *, представлявано от управителя Х.М. и П.В., направените по делото разноси, от които за държавна такса в

размер на 371,19 лв. (триста седемдесет и един лева и деветнадесет ст.), като отхвърля искането за разликата до поисканите 541,77 лв., и за юрисконсулско възнаграждение в размер на 102,77лв. (сто и два лева седемдесет и седем ст.).

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 от ГПК вр. т.12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк.дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, Г.М.С. с ЕГН ***** от гр. Н., обл. Ш., ул. „Р. Х. Т. с ЕГН ***** от гр. К., обл. Ш., ул. „А.“ № *, **ДА ЗАПЛАТИ** на „АПС Бета Б.“ ЕООД с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление – гр. С., бул. „Б.“ № *, вх. *, ап. *, представлявано от управителя Х.М. и П.В., сумата от 15,82 лв. (петнадесет лева осемдесет и две ст.), като отхвърля искането за разликата до присъдените 25,00, и за юрисконсулско възнаграждение сумата от 30,30 лв. (тридесет лева и тридесет ст.), като отхвърля искането за разликата до присъдените 50 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Ш. в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 7, ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по ч.гр.д. № 764/2023 г. на НПРС.

Съдия при Районен съд – Нови Пазар: _____